

LBRIS

We know
books

ANCUȚA STOIAN

*O familie de români
în Austria*

• *Primul an* •

 The Writing
Journey

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
Plecăm din România	15
Primele 48 de ore în Austria	19
Morgen! Morgen! Morgen!	25
De ce Austria	29
24 de zile	35
Am vrut să renunț la scris	41
Pregătiți de grădiniță	47
La spital	55
Azi am fost la Viena	61
Primele sărbători	67
Creșa din sat	75
Prima ninsoare	79
Petrecere și nu prea	85
O doamnă	91
La urgență	95
Accidentul	99
Un copil în Austria	103
Prima săptămână la creșă	113
Covid	117
A treia zi de izolare	121
Ziua patru	127

Ziua cinci	129
Binele de lângă noi	131
Susțin afacerile mici	137
Tot ce e mai bun din noi	143
Amânarea ratelor	147
Și, pe la voi cum e?	149
De-asta e așa de bine?	155
Prima încercare	159
Hristos a înviat!	165
Rugăciune pentru Agnes	169
La grădi după pandemie	171
Piața de vechituri	175
Mărunțișuri cu sens	181
În Austria, la căpșuni	183
Din nou la școală	187
Ziua de după	191
Ieri a fost ziua mea	195
Scrisoare de la doamna	199
Mașini de România	203
Say no to racism!	207
La mulți ani, Călin!	209
Cum mi-am găsit singură job. În limba germană	211
Una caldă, una rece	217
Iar am luat amendă	223
RMN fără asigurare	229
Bicicletele	233
Pachetul de la mama	235
Am împlinit un an. Ne mai întoarcem?	239
Bună! Ce mai faci? Cum ești?	247

PRIMELE 48 DE ORE ÎN AUSTRIA

Drumul a fost greu.

Nu ne sunt străine călătoriile cu mașina, însă acum parcă a fost mai greu decât de obicei. După ce ne-am luat în calcul toate opțiunile, am ales să trimitem bagajele printr-o firmă de transport, iar noi să plecăm toți patru cu mașina, doar cu strictul necesar, orice o fi însemnând de fapt asta. Am luat pentru fiecare trotineta, dar ce ne facem dacă o să vrea motocicletă? Hai să luăm și cutia asta, că uite ce frumoasă e și poate ne trebuie... Oricât de mult am planificat și am gândit pachetele, tot am reușit să umplem mașina cu care am plecat. Ne-am încărcat atât de tare, încât drumul a durat mult mai mult decât am plănuț și, chiar dacă nu am făcut multe

opriri, până la urmă chiar și bagajele au ajuns cu vreo două zile înaintea noastră.

Drumul prin Ungaria a fost la fel de anevoios ca cel din România. Mari porțiuni de autostradă în lucru, două accidente care au blocat pentru mult timp toată circulația, în total aproape 18 ore, dintre care ultimele două au fost cele mai grele. Credeți că în momentul în care am intrat în Austria am simțit că suntem acasă? Nici vorbă! Un singur gând ne răsună în minte: *Doamne, ce am făcut?*

În prima benzinărie, am luat vigneta doar pentru două luni. Oricum nu putem păstra mașina dacă nu o înmatriculăm aici, iar planul nostru era să o vindem și să luăm alta. Chiar și așa, a fost primul moment în care am simțit că ne-am băgat într-o treabă serioasă: plătisem taxe statului austriac și puteam să-i folosim șoselele în următoarele două luni. Pentru prima oară ne luam un angajament sigur: două luni tot stăm aici!

Ne-am liniștit puțin abia când am ajuns acasă, chiar dacă nu era acasă-le nostru, ci acasă la oameni dragi, prieteni români stabiliți aici și, dacă e să spun adevărul, unul dintre motivele principale pentru care am ales țara asta. Lângă ei ne-am liniștit și, după ce am scos ce ne trebuia din mașină, am reușit în sfârșit să dormim. Toți patru, în aceeași cameră,

în același pat. La fel dormim și acum, după trei zile. Și ne place. În București era altfel...

Ne-am trezit duminică și am băut cafeaua uitându-ne la munți, respirând aer rece și tare. E frumos aici. E un *quelque chose* care plutește în aer, ceva care te duce cu gândul la bunăstare, la liniște. Poate toți bicicliștii ăștia, că sunt o grămadă. Poate scutelele. Poate iarba asta verde-verde și dreaptă-dreaptă, în care niciun fir nu e mai cu moț ca altul. Sau poate doamnele de vârstă a treia care merg aranjate și cochete și puse la punct în mașini noi și puternice. Poate lipsa claxoanelor. Poate ferestrele și balcoanele pline de ghivece de flori. Sau cred că toate la un loc.

Totul e închis duminica. Totul. Am cumpărat apă de la benzinărie cu gândul că de acum încolo trebuie să fiu mult mai organizată și să nu mai uit să iau apă de acasă copiilor în drum spre parc. ăsta e parcul?! Pare sărăcăcios la prima vedere. Păi unde sunt toboganele, balansoarele, traseele, băncile, aglomerația și motocicletele? Nici urmă de așa ceva! Totuși, copiii au găsit multe de făcut. Călin a testat fiecare bară și fiecare joc și s-a cățărat peste tot, iar Emma a explorat fiecare piatră, ba chiar a lins câteva, apoi a încercat să-l imite pe fratele ei mai mare (nu degeaba le spunem „copy-paste“ :).

Călin este un copil extrovertit și cu o nevoie mare de socializare și interacțiune cu alți copii. Deși am vorbit de acasă, căci în ultima lună tot dezbaterem subiectul, și i-am explicat că niciunul dintre noi nu cunoaște limba germană și că toți patru o vom învăța ca să ne putem înțelege cu cei de aici, în momentul în care a văzut un grup de fete, s-a dus direct la ele:

— Vă arăt eu, fetelor, cum se face! Vă ajut eu să vă cățărați!

Ele nu i-au răspuns. Nu-l înțelegeau. A mai încercat o dată. Apoi a venit și mi-a spus că nu vor să se joace cu el. I-am amintit că ele nu înțeleg limba noastră și i-am sugerat să încerce să le salute în germană și să se prezinte.

Și-a adus aminte cele câteva expresii pe care le învățase înainte să plecăm de acasă și a mers iar la ele, de data asta cu o voce puțin mai stinsă:

— Ich bin Călin. (*Eu sunt Călin.*)

Nu i-au răspuns nici de data asta. Și atunci a plâns. Mult. S-a descărcat. I-am explicat că a fost doar o primă experiență și că nu o vom lăsa să ne strice bucuria și entuziasmul noii noastre aventuri și nici n-o să ne schimbe felul în care îi privim pe austrieci.

A doua zi, Calin a luat-o de la capăt și, de câte ori a avut ocazia, a spus oricui:

— Hallo, ich bin Călin!

Ba mai mult, azi deja a învățat să spună „*meine schwester ist Emma*“ (sora mea este Emma). Călin are 4 ani, iar Emma are 1 an și jumătate.

Luni dimineață am mers la Primărie cu actul de identitate și pașapoartele copiilor, împreună cu doamna care ne-a luat în spațiu. Ea nu a trebuit să prezinte decât actul de identitate și să semneze, iar în 10 minute înregistrarea era gata, ne-a fost eliberat documentul care dovedește că avem domiciliul în Austria, iar statul austriac a fost anunțat de sosirea noastră cu intenția să locuim aici.

Azi ne-am întâlnit cu un avocat, i-am dat cele trei documente necesare deschiderii unei firme (copie după cartea de identitate, cazier tradus și dovada domiciliului în Austria), am plătit onorariul de 180 de euro și, de mâine, firma este activă și poate avea activitate. De mâine!

Optimismul nostru nu doar că n-a scăzut cu niciun gram, ci dimpotrivă! Pe lângă faptul că totul a mers ca uns, pur și simplu sunt copleșită de mesajele primite și public, la postare, și în privat.

Mulțumesc pentru ofertele de ajutor!

Mulțumesc pentru gândurile bune!

Mulțumesc pentru încurajări, contează mai mult decât vă puteți imagina!

Fiți buni unii cu ceilalți!

MORGEN! MORGEN! MORGEN!

M-am trezit la 6, m-am îmbrăcat cu echipament sportiv, hotărâtă ca de azi să îmi fac un obicei să alerg sau să pedalez în fiecare dimineață. Dar, ca orice decizie care se respectă, nici asta nu s-a lăsat ușor de urmat.

Primul semn a fost că nu mi-am găsit adidașii. Nu am renunțat, așa că am decis să merg încălțată cu pantofii speciali de apă. Da, da, nu râdeți, atât de determinată sunt!

Al doilea semn a fost că bicicleta mea avea șaua întoarsă și nu am reușit sub nicio formă să o îndrept. Nu am renunțat, așa că am luat-o pe a LUI. E puțin mai mare, mai robustă, dar mă descurc.

M-am interesat de aseară pe unde să merg și mi-am ales ca destinație un sens giratoriu până

la care să ajung și apoi să mă întorc. În primele cinci minute, m-am întâlnit cu două persoane care mi-au zâmbit. Le-am zâmbit și eu larg:

— Morgen!

— Morgen!

În următoarele cinci minute, alte cinci salutări zâmbitoare:

— Morgen!

— Morgen!

Am ajuns la sensul giratoriu. Am intrat în el, m-am asigurat, am ridicat mâna să semnalizez când am ieșit și am fost foarte atentă pentru că eram pentru prima oară în ipostaza de biciclist în Austria. Unde mai pui că nici în România nu aveam prea mare experiență. Și m-am bucurat în continuare de peisaj, de case, de curți.

Alți mulți *Morgen! Morgen!* Mulți!

Am văzut o grădiniță și am oprit. Am analizat locul de joacă din curte și atât cât se vedea pe geam în sălile de clasă. Am văzut mult lemn natur, foarte asemănător cu sistemul nostru obișnuit, Montessori.

Iar *Morgen! Morgen!* până am obosit.

La un moment dat am observat o pădure. Cum de nu am văzut-o când am venit?! N-am văzut nici grupul de muncitori care reparau drumul.

— *Morgen! Morgen!*

Nu prea mai am forță să împing în pedale, iar dealul ăsta e atât de mare! Intru într-un sat și, de nicăieri, îmi încolțește în minte îndoiala. Oare am mai fost pe aici? ăsta e drumul sau am greșit? Mai merg puțin, mă opresc, scot telefonul, deschid Waze, ca un bucureștean veritabil ce sunt, și constat că nu am semnal. Încerc Google Maps, dar nici acolo nu merge. Încerc să îi scriu lui Gabi, poate îmi dă un *share location*. Nu! Nici pic de semnal! Încerc să citesc pe panouri, niciunul dintre numele de localități trecute acolo nu îmi spune nimic.

Să întreb pe cineva? O doamnă un pic încruntată se uită la mine, se încruntă și mai tare și, fără niciun *Morgen!*, intră în mașină. Hmmm...

Reușesc într-un final să îmi sun unul dintre prieteni, îi explic ce văd și ce scrie și mă îndrumă să ajung spre casă.

Conduc de 10 ani și mai bine în București. Ce credeți că am greșit? Că am ratat vreo stânga sau vreo dreapta? Credeți greșit. În sensul giratoriu, ca să mă întorc de unde am venit, ar fi trebuit să ies pe aceeași ieșire pe care am intrat. Eu nu am făcut asta. M-a furat peisajul. Am făcut vreo 6 kilometri suplimentari dus și vreo 6 întors, pe drum de munte, cu multe văi și dealuri. În loc de 30 de